

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. Resurrectionis fides stabilitur, resurgentis Christi victoria
summarum attingitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Mors est desperationis domina.

Ejus suavesiones.

cola fructus uberes & exfatias epulas carnat, ut imminentem vomeris laborem non sentiat & sudorem. Sic nauta portus modulatur & lucra, ne undarum ruinas, ne maris discrimina pertimescat. Sic miles, ne vulnera metuat, ut gladios non pertimescat, preda personalis & triumphos. Unde Resurrectionem mente, ore, oculis aspicet, canet, cogit Christianus, ut totam mortis possit despiciere & calcare formidinem. Mors est, Fratres, desperationis domina, incredulitatis mater, germana corruptionis, inferni parens, deboli conjunx, omni malorum regina, qua omne genus hominum tali ordine inexplebili impugnat, ut primum susurratricem suam desperationem pramittat talia suademem: Homo, cur tua perdis tempora? Ecce domina mors tua venit animam tuam in nihilum redigens, carnem tuam putredine, ossa tua verustate consumens, ut te qui non fuisti antequam nascereris, faciat non esse post mortem. Redde ergo debita ante mortem, moriturus cito, tibi, etatibus suis: da iustis infantiam, da deliciis adolescentiam, da voluptatibus iuventutem, da senectutem tibi, ne sine causa de spe cogites desperes. Post istam mittit incredulitatem suam filiam, sic nymantem: Quasi non moriturus, quasi evasurus mortem, sic de vita disponis. Homo, te decipit fides, tu fidei credis, qua, ut tollit presentia, futura promittit, & ut auferat, que sunt ante mortem, nescio que invisibilia pollicetur esse post mortem. Quis ipse venit, aut quis sapiens credit tot facultis promissa non reddita? O si manduces & bibas! manduca & bibe, cras enim morieris. Terciam germanam nequitia sua corruptionem tali dirigit cum furore, ut aspectus hominum invadat, attrahat, occupet, per sepulchra extremos ostendens carceres, suos jacere ibi demonstrat immobiliter vinculatos: & ut homines sensusque hominum horrore toto, toto pavore conturber, effundat putredinem, eructat sanem, spurgit factores, atque ad unum corpus hominis innumeros carnisifices ab se vermes dedisse proclamat. Quare non desperationi, quare non incredulitati crederent Christiani? Hec sunt mortis cella, his ducibus, his consiliis, tali conspectu captivata, vastata, interficit omnes, quos natura presentem perducit ad vitam; ducit reges, trahit populos, genus impellit, non divitiis redimi, non flecti precibus, non lacrymis molli, non virtutibus unquam potuit ista superari.

Sed nemo his larvis terreatur: Surrexit Dominus verè. Et nos omnes resurgemus. Nam in Christo omnes vivificabuntur, unusquisque in suo ordine, primitie Christus. In eam rem Chrysologus à se dicta stabiliens, Non solum, inquit, sine causa credidit, sed & sine causa vixit, qui se ad hoc solum natum credit, ut periret. Homo, quid tibi oritur, quod non occidat & quid tibi quod occiderit, non resurgit? Dies mane oritur, & iterum resurgit in mane: sed sepelitur in nocte, & iterum resurgit in mane. Sol quotidie nascitur, quotidie moritur: resurgit ipse quotidie: tempora dum transeunt, pereunt: dum redeunt, reviviscunt. Unde homo si Deo non credis, non acquiescis legi, si non consentis auditui, vel oculis tuis crede, vel elementis Resurrectionem tuam tibi jugiter predicantibus acquiesce. Certe si ista longè sunt inferiora, qua in tuis manibus sunt, & de morte tuo opere suscitantur, te posse Dei opere doceant suscitari. Vade ad semen, Apostolo te docente: tolle triticum aridum sine sensu, sine motu, duc sulcum, fodi terram, fac sepulchrum, sepeli triticum, inspicie quemadmodum morte deperit, humore turgescit, putredine corrumpitur: & cum pervenerit ad totum quidquid desperatio, quidquid incredulitas, quidquid corruptela tibi superius ingerebat, tunc subito reviviscit in germine, in herbà pubescit, juvenescit in caule, maturascit in fruge, & ad illam totam ipsam, quam tu perisse deslebas, speciem resurgit & formam: ut te homo triticum non tam doceat manducare, quam sapere, non tam cogat laborare, quam credere. O homo accipe fidem, quia gratis datur: crede Resurrectionem, quia qui promittit illam, pretium non requirit.

§. V. Resurrectionis fides stabilitur, Resurgentis Christi victoria summam attingitur.

Gitur resurgemus omnes, sed non omnes immutabimur. De resurgendi modo jam olim respondens Paulus, inspicis, inquit, tu quod seminas, non vivificatur, nisi

A prius moriatur. Et quod seminas, non corpus, quod futurum est, seminas, sed nudum granum, Deus autem dat illi corpus sicut vult. Ad ingerendam altiùs Resurrectionis fidem, variè la tentat Deus in rerum naturis hoc mysterium depinxit. Et ecce, arbores post spolia vestiuntur, cæca inoculantur, emortuæ in vitam redeunt, in frondes & fructus denud erumpunt; ita vitis redit color floribus, succus & liquor vitibus, anima vitæque plantis omnibus. Nec prius tamen exhibentur ista quam absumpta fuerint: incipiunt cum deserint, redeunt cum abscellerint, & quod amissum, iterum est, quasi hæc finiantur ut fiat. Ita totus hic revolubilis rerum ordo, manifesta est Resurrectionis testatio. Haud aliter dies in noctem moritur, & tenebris sepelitur; amissa lux lugetur, ea tamen rursus cum suo cultu reviviscit orbi, noctem mortem suam interficiens, tenebras sepulchrum suum referans. Ita revolvuntur hiemes & ætates, ver & autumnus cum suis quibusque moribus revertuntur. Et quis de Resurrectione hæreat? Nõne manus Moysi emoritur exanguis, & refulso vitam recipit colore? Nõne ad contactum ossium Elisæ reviviscit inhumatum pridem cadaver? Nõne ad ejusdem Elisæ imperium Sunamiditis filius in vitam revocatus? Nõne ad dimensionem Elisæ, filius Sareptanæ viduæ jam defunctus iterum cepit vivere? Nõne ad vocem Petri mortua refedit Tabitha? Nõne ad complexum Pauli Eutyclus adolescens in vitam rediit? Nõne resurrexit caro & sanguis in Christo? An verò plus in suam quam in alienam potuit? Quid in alienam potuerit, vide filiam Jairi, vide viduæ filium, vide Magdalena & Marthæ fratrem Lazarum. Audi miles Apostolos, Evangelistas, Angelos. Mattheus post narratam de Domini sepulturam, Vespere autem sabbathi, ait, que lucebat in primâ sabbathi. De his Petrus Chrysologus eleganter differens, Quid hoc, ait, verbi est? Hoc vesper dies sabbati, hoc non habet mundi usus. Vesper fuit, non inchoat diem; tenebrescit vesper, non lucebit, non in auroram vertitur, quia lucis ortum ignorat. Vespere, noctis mater jam parturit diem, & mutat ordinem, dum agnoscit auctorem; radiat de novitate mysterium, anhelat conditori servire, non tempori. Resurgente Christo fidelibus lucebit vesper, dies infidelibus tenebrescit: infidelibus nox mutatur in diem, iudeis dies vertitur in noctem. Et ecce terræ motus factus est magnus. Angelus enim Domini descendit de celo, & accedens revolvit lapidem, & sedebat super eum. Tremuit terra, non quia Angelus descendit de celo, sed quia ab inferis dominator ascendit. Ecce terræ motus factus est magnus. Moveretur chaos, dissiliunt ima terrarum, timet terra, montium tremunt pondera, orbis fundamenta quatuntur, corripitur tartarus, sifuntur inferna: adducitur mors, que in reos tendens incurrit in iudicem, dominata servis, exarsit in Dominum; serviens in homines, profilivit in Deum. Merito ergo perit lex tartari, remota sunt inferni iura, potestas mortis ablata est, & in penam remuneratis suscitavit mortuos cognitoris injuria: denique redduntur corpora, redintegratur homo, vita reparatur: & constat de veniâ jam totum, quia in auctorem vitæ mox est transgressa sententia. Mutatur hic ordo rerum: morem, non mortuum devorat hic sepulchrum, domus mortis mansio fit vitalis, uteri nova forma mortuum concipit, parit vivum. Angelus enim Domini descendit de celo, & accedens revolvit lapidem, & sedebat super eum. Et Angelo qua causa sedendi erat, cui nulla merat lassitudo? sed sedebat ut fidei Doctor, ut Resurrectionis Magister: sedebat super petram, ut soliditas sedis daret creditibus firmitatem. Ponebat Angelus super petram fundamenta fidei, super quam Christus erat Ecclesiam fundaturus, qui dixit: de celo Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Erat, inquit, aspectus ejus sicut fulgur, & vestimenta ejus sicut nix. Ad Angeli gloriam non sufficit fulgor, ad celestem naturam quid facit vestimentum? sed splendore tali referebat speciem nostræ Resurrectionis & formam: quia resurgentes per Christum, Christi mutantur in gloriam. Præ timore autem ejus exterriti sunt custodes, & facti sunt

1. Cor. c. 15. vers. 36. & seq.

1. Cor. c. 15. vers. 36. & seq.

sunt velut mortui. Miseri, quos tunc percussit pavor mortui, quando securitas redditur vita: sed crudelitatis ministri, perfidae executores aliene, fiduciam sumere quomodo poterant de supernis: obsidebant sepulchrum, Resurrectioni januas obstruebant, & ne qua possit intrare vita, mors perire, servabant: merito eos Angeli percussit & prostravit adventus. Misera & sibi semper inimica mortalitas dolet se mori; ne resurgere possit, oppugnat: sepulchrum aperire convenerat, & ad resurgendum quicquid erat facultatis asserre, ut esset miraculum de facto, de exemplo spes, de reverso res, credulitas de videndo. Grandis dementia est, hoc hominem nolle credere, quod sibi desiderat evenire.

Pre timore autem ejus exterriti sunt custodes. Quare territi: Quia custodebant crudelitatis studio, non pietatis obsequio, Ruit, destruitur, stare non potest, quem conscientia destruit, impellit reatus. Hinc est, quod Angelus percussit impios, pios alloquitur & solatur: Nolite timere vos. Hoc est, illi timeant: quærentes non timeant, timeant persequentes. Timeat Iudæus qui tradidit, Pilatus qui cruci addixit, miles qui crucifixus: timeat impietas que illusit, crudelitas que acerum & sel propinavit, timeat sevitia, que sepulchrum obsedit, perfidia que mendacium emittit, & fidem vendidit, inhumanitas que suum Dominum occidit. Vos autem gaudere convenit, non timere: quia resurrexit, quem quærebatis mortuum, vivit quem lugebatis occisum. Nolite timere vos, scio enim quod Jesus qui crucifixus est, quæritis: non est hic. Hoc est, ego veni ut instruerem vos, non ut illum eximerem, qui & rerum factor est, & sui est susceptor. Non est hic. Surrexit enim sicut dixit. Vides quia venit Angelus, ut factis assereret servus, que Dominus prædicat verbis, & doceret mortuis & vivendi penes illum potestatem fuisse, qui ante suam mortem prædixerat resurrectionem: nam utique qui scire potuit, potuit & cavere: sed quia vincere potuit, declinare contempsit, quia Resurgentis gloria sepelivit mortis injuriam.

Igitur celi plaudite, ac insona, triumphum clamate littora, terra resalta; & tu Echo mille ora indue; gratulentur, jubilent, applaudant universa. Vicisti, Domine Jesus, vicisti. Victricem manum tuam laudamus pariter. Videmus etiamnum in bono duce victoria vestigia, plagas adversas, trophæum nobile, purpuratam crucis arborem prædicamus. Non est gloriosa victoria, nisi ubi fuerint laboriosa certamina. Turissima est pro Christo & cum Christo pugna, in qua nec vulneratus, nec prostratus, nec condecoratus fraudaberis victoria. Tu tantum ducem tuum non desere; cum illo pati, est vincere.

CAPUT XI.

De Christi Reviviscens triplici victoria.

Ante annos circiter octoginta Francosutti ad Mœnum duo Principes foras prodeambulabant animi causa. Et ut lætior iret hic dies, geminos falcones emisissent in auras prædatum. Incurrit in aleatos venatores istos avis plebeia. Mox uterque prædo eo impetu in oblatam sibi volucrem ruebant, ut seipsos rostris confixerint, sedèque lacerarint; ita delapsi & volare simul & vivere desierunt. Pica, ea erat avis, hostium quidem unguis evasit, sed terrena decidit, & antequam subvolaret, a canibus discerpta est.

Sanguinaria sententiâ in Christum pronuntiata robusti duo falcones, Mors & diabolus, subvolârunt ad diripiendam prædam. Jam ante inter olivas Christus dixerat: Hac est hora vestra, & potestas tenebrarum. Sed uterque hostis turpissimè victus est. Oseas hoc prædixit: Ero mors tua, ô mors; morsus tuus ero inferne. Avis discolor pica, fallax mundus & mendax synagoga, quamvis etiamnum spirent, destinatum tamen sibi supplicium non evadent. O bone Jesus, ecce confundentur & erubescunt

omnes, qui pugnant adversum te. Absorpta est mors in victoria.

Vicit Christus elephantum, leonem vicit & crocodilum. Hoc ajo: Mundum crucifixus, & diabolum & mortem debellavit. De Austriflûâ triplici hac victoria nunc differendum.

§. I. Christus Reviviscens vicit elephantum.

Elephantum mundum confestim sagaci belluæ, & que Plinio atque Eliano testibus, religione singulari crescentem lunam veneratur. Jam intelligis, credo, Lector, cur huic bestie mundum comparem Elephantorum varius est usus in bellis. L. Metellus primo bello Punico elephantos centum quadraginta duos cepit. Hi Romæ omnes in circo jaculis & hastis occisi, inopiâ consilii, quoniam neque ali placebat, neque Regibus donari. In præliis, ut veteri jactatur verbo, primi omnium vincuntur oculi. Ingenti mundus apparatu aciem struxit adversus Christum tamquam primis insulubris debellandum, atque ut ipsi omnium primi vicerentur oculi, armatas copias velut ad latronem capiendum emisit in olivetum. Nam irruentibus in te turbis Servator, Tamquam ad latronem, inquit, existis cum gladius & fistibus comprehendere me. In Christi necesse omne genus hominum conjuravit, sacri, profani, summi, imi, Hebræi & Romani, Sacerdotes & Reges, amici & hostes. Agmen duxerunt Pharisæi, Scribæ, Legisperiti, Senatus omnis Hebræus, Pontifices, Annas, Caiphas, Herodes, Pilatus. Censuit mundus Christum Dominum adversâ multitudine opprimendum. Deceptus est mundus, & suamet fraude victus.

Eduxerat rex Antiochus contra Machabæos Principes numerosissimum exercitum, centum millia peditum, & viginti milia equitum, elephantorum triginta duos ad incunda prælia cruditos. Et commovebantur omnes inhabitantes terram a voce multitudinis eorum, & incessu turbæ & collisione armorum: erat enim exercitus magnus valde & fortis. Huic Jidas Machabæus cum suis iridem copiis in occursum venit. In ipso congressu & ardore prælii, vidit Eleazar unam de bestis loricatorum regis, & erat eminent super ceteras bestias: & visum est ei, quod in eâ esset rex: & dedit se, ut liberaret populum suum, & acquireret sibi nomen æternum. Et cucurrit ad eam audacter in medio legionis interficiens à dextris & à sinistris, & cadebant ab eo huc atque illic. Et vixit sub pedes elephantis, & suppositus se ei, & occidit eum, & cecidit in terram super ipsum, & mortuus est illic.

Hunc elephantum regium fortissimus Eleazar noster Christus prostravit. Vehementur hac belluâ ducem maximi peltis aureis armati, Annas, Caiphas, Pontifices, rex Herodes, Pontius Præses; singuli speciosâ ratione Christum addixerunt morti: illi ut blasphemum, iste ut stultum, hic velut hominem plurimorum sententiis damnatum. Hac armaturâ mundus velut turritus elephantus in Christum bat. Ex hujus belluæ turri quatuor viri illi, iudices iniquissimi in innocentem pugnant. Sed cæcus est elephantus, iudices dejecti. Resurrexit Christus, sicut dixit. Et videre nostrum Eleazarum, quo ausu & animo dimicantem in se belluam jugularit.

1. Vidit unam de bestis loricatorum, & erat eminent super ceteras bestias. Testatus id Psaltes, Quare, inquit, fremuerunt gentes, & populi meditati sunt inania? Astiterunt reges terra, & principes convenerunt in unum adversus Dominum, & adversus Christum ejus. 2. Et dedit se, ut liberaret populum. Cruciatu & mortem Christus subit sine duplici, cum ad omnem humanam gentem ab interitu servandam, tum ad gloriam æternam suo nomini parandam. Propter quod & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod est super omne nomen. 3. Et cucurrit ad eam audacter in medio legionis. Quam intrepidè Christus in oliveto irruenti armatæ legioni dixit, Ego sum! Quod & ingemians,

Christi triplex victoria.

1. De mundo. Plin. lib. 8. nat. hist. c. 1. Alian. l. 4. de Animalibus c. 10.

Matt. c. 26. vers. 55.

Elephantus. 1. Machab. c. 6. v. 43. & seqq.

Audacia Christi in suo contra mundum congressu. Psal. 2. v. 1. & 2. Christus duplici fine cruciatus & mortem subiit.

Philip. c. 2. vers. 9. Ioan. cap. 8. v. 6. & 8.

Cur territi sunt custodes in adventu Angeli. Ibid. v. 5. In manu Mose. In concilio. Ibid. v. 6. Ibid. v. 10. Ibid. v. 20. Ibid. v. 41. Ibid. v. 11.